

***ἀγγελολέπω** ἄορ. ἀντιζελόδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. βλέπω.

Ταράσσομαι, ἐξίσταμαι ἐκ φόβου βλέπων φαντάσματα: *Ἐν τὸν θωρεῖς ποῦ ἀντιζελόθεν; Ἀντιζελόδες, φτωδέ, λαλῶπως* (ἴσως). Συνών. ἀγγελοθωριάζω, ἀγγελοσκοπιάζομαι (ιδ. ἀγγελοσκοπιάζω 1 β). Πβ. ἀγγελοθωρῶ 2.

ἀγγελογραμμένος ἐπίθ. Σαλαμ. κ. ἁ. ἀγιλον-
γραμμένους Σάμ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ γραμμένος μετοχ. τοῦ ρ. γράφω.

I) Ὡραῖος, εὐειδής (ὡς ὁ ζωγραφισμένος ἄγγελος), συνήθως τὸ θηλ. Σάμ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

II) Ὁ πνέων τὰ λοισθία, ἐτοιμοθάνατος (ὁ καταγε-
γραμμένος οἶονεῖ ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου εἰς τὸν
κατάλογον τῶν μελλοθανάτων) Σαλαμ.: *Εἶναι ἀγγελο-*
γραμμένος.

ἀγγελοδιάβασι ἡ, (I) ἁμάρτ. ἀγιλονδιάβασ' Σα-
μοθρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ διάβασι (I).

Ἡ διάβασις, τὸ πέρασμα τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου
διὰ τινος μέρους: *Ἀπόψι ἐνι ἀγιλονδιάβασ', γατὶ πέθανι*
γένας ἄθιπους (ἕνας ἄνθρωπος).

ἀγγελοδιάβασι ἡ, (II) Θράκ. ἀγιλονδιάβασ' Θράκ.
(Καλλιπ.) ἀγιλονδιάβασ' Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ διάβασι (II).

Παράκλησις πρὸς τὸν ψυχοπομπὸν ἄγγελον ἀναγινω-
σκομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ψυχορρα-
γοῦντος ἢ μετὰ τὸν θάνατον καὶ ἐνταφιασμὸν ἐπὶ τρεῖς
συνεχεῖς ἑσπέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἵνα ὁ ἄγγελος δειχθῇ
εὐμενής.

ἀγγελοζωγραφισμένος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ζωγραφισμένος
μετοχ. τοῦ ρ. ζωγραφίζω.

Ὡραῖος ὡς ἄγγελος ζωγραφισμένος: Ἄσμ.

Ἔχει μ-μάτια ζαχαρένια, | μάονλα τρανταφυλλένια
ἔχει μύτι κοντυλένη, | ἀγγελοζωγραφισμένη

Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοζωγραφιστός ἐπίθ. Νίσυρ. Παξ. Τηλ. κ. ἁ.
ἀγγελοζουγραφιστός Παξ. ἀγγελοζουγράφιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ἐπίθ. ζωγραφιστός.
Τὸ ἀγγελοζουγράφιστος καὶ παρ' Ἐρωτοκρ. Πβ. Β στ.
607 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «περνῶντας μὴν ταχυτερινὴ θωρεῖ
μὴν πλουμισμένη, | μὴν ἀγγελοζουγράφιστη ροδοπερι-
χυμένη».

Ὁ ὢν ὁμοῖος πρὸς ἄγγελον ζωγραφισμένον, ἦτοι
εὐειδής, ὥραῖος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σηκώθηκα τὸ καημένο μὴν ἀνγὴ μὲ τὸ καλὸ
κ' εἰς τὸν κάμπο κατεβαίνω κόρη νὰ ἴρω νὰ χαρῶ,
βρίσκω μία ἀγγελουδιά κ' ἦτανε μισανοιχτή
κ' ἦτανε μὴν κόρη μέσα ἀγγελοζωγραφιστή

Νίσυρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοθώρημα τό, ἁμάρτ. ἀντιζελοθώρημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοθωρῶ.

Τὸ βλέπειν τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, ψυχορραγία.
Συνών. ἀγγελοθωριάζω I, ἀγγελοθώρησμα, ἀγγελομά-
χημα, ἀγγελομαχητό, ἀγγελοσκόπασμα I, ἀγγελοφό-
ρεμα.

ἀγγελοθωριάζω ἡ, Σίφν. ἀντιζελοθωρικά Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ θωριάζω.

I) Τὸ βλέπειν τὴν θωριάν τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου
κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς, ψυχορραγία (διὰ
τὴν γένεσιν τῆς σημ. ἐπέδρασε καὶ τὸ ἀγγελοθωρῶ
ὁ πβ.) Σίφν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγγελοθώρημα. II)
Θωριά, μορφὴ ὡς τοῦ ἀγγέλου, ἦτοι ὥραία Κύπρ.: *Ἄ,*
δέ τον, εἶντ' ἀντιζελοθωρικὰν ἔκαμεν τώρᾳ!

ἀγγελοθωριάζω ἁμάρτ. ἀντιζελοθωρικάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγελοθωριάζω.

Ταράσσομαι ὑπὸ φόβου ἢ συγκινήσεως ἐκ τῆς θέας
προσώπου τινὸς ὡς ἐὰν βλέπω τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου:
Εἶδεν τὴν λεάμενην τῶν ἀντιζελοθώρησεν (λεάμενη ἀντὶ λεγά-
μενη εὐφημητ. = ἐρωμένη). *Εἶδεν τὸν ἀφέντην του τῶ' ἔμει-*
νεν ἀντιζελοθωρησμένος (ἐνεός, ἐμβρόντητος). Συνών.
ιδ. ἐν λ. *ἀγγελολέπω.

ἀγγελοθώρησμα τό, ἁμάρτ. ἀγγελοθώρησμα Σῦρ.
(Ἐρμούπ.) κ. ἁ. ἀντιζελοθώρησμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοθωριάζω.

Τὸ βλέπειν τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, ψυχορραγία
ἐνθ' ἄν.: *Ὁ ἄρρωστος ἄρχισε τ' ἀγγελοθώρησμα* Ἐρμούπ.
|| Φρ. *Τοῦ ῥθε ἀγγελοθώρησμα* (ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις μόνος
ὢν χειρονομεῖ καὶ μονολογεῖ, ὡς ὁ πνέων τὰ λοισθία
κάμνει ἐνίοτε τοιαύτας μηχανικὰς κινήσεις τῶν χειλέων
καὶ τῶν χειρῶν ὡσεὶ ὁμιλῶν) αὐτόθ. Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀγγελοθώρημα.

ἀγγελοθωροῦσα ἐπίθ. θηλ. ΑΠαπαδιαμ. Τὰ μετὰ
θάνατ. 92.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ θωριάζω καὶ τῆς παραγωγι-
κῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ
37 (1925) 182.

Ἡ ἔχουσα ὄψιν ἀγγέλου, ὥραία, εὐειδής: «Ἐν χαρι-
τωμένον πλάσμα, ξανθήν, γαλανόμορφον καὶ ἀγγελοθω-
ροῦσαν». Συνών. ἀγγελοβλεποῦσα, ἀγγελομματοῦσα.
Πβ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοθωρῶ Κύθηρ. Κυκλ. (Σίφν. κ. ἁ.) ἀγγελο-
θωρῶ Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. ἀντιζελοθωρῶ Κύπρ. ἀγγελο-
φωρῶ Χίος Μέσ. ἀγγελοθωρεῖμαι Πελοπν. (Λακεδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. θωρῶ. Διὰ τὸ φ τοῦ
ἀγγελοφωρῶ πβ. τὰ ὅμοια θηκᾶρι-φηκᾶρι, θυλάκι-
-φυλάκι, θηλυκός-φηλυκός κττ.

I) Βλέπω τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου κατὰ τὰς τελευ-
ταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς, πνέω τὰ λοισθία, ψυχορραγῶ
Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κυκλ. (Κύθν. Σίφν. κ. ἁ.) Κύπρ.
Πελοπν. (Λακεδ.): *Ἀγγελοθωροῦν τὰ μάτια του Κεφαλλ.*
Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγγελεῦω 3. 2) Βλέπω φάσματα δια-
βόλων, δαιμόνια Κύπρ.: *Ἀντιζελοθωρεῖς ὄσα ἐλαώθης;*
(βλέπεις διαβόλους ἢ ἐσεληνιασθῆς; πρὸς τὸν καταλαμ-
βανόμενον ὑπὸ σφοδροῦ ψυχικοῦ πάθους, παραφορᾶς,

παροξυσμοῦ κττ.) Πβ. *ἀγγελοβλέπω. 3) Βλέπω τὴν ἐρωμένην μου, ἢ ὁποία κατὰ τὴν ὠραιότητα εἶναι ὁμοία πρὸς ἄγγελον GHatzidakis Ἀγγελος und Verwandtes 1.

ἀγγελοκαμαρωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκαμαρωμένος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγγελος καὶ τοῦ καμαρωμένος μετοχ. τοῦ ρ. καμαρώνω.

Ὁ ὡς ἄγγελος ὠραίος, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦτο καμαρώνουν οἱ ἄλλοι: Ἀγελοκαμαρωμένο παιδάκι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκάμωμα τό, ἀμάρτ. ἀγελοκάμωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἄγγελος καὶ κάμωμα.

Πλάσμα, δημιούργημα ἀγγελικὸν καὶ ἔχον διὰ τοῦτο ἔκτακτον καλλονήν, ἐπὶ ἀνθρώπου: Μιὰν ὁμορφίαν τοῦ παιδιοῦ, εἶδ' ἀγελοκάμωμά 'τον εὐτό! οἱ ἀγέλοι θαρρεῖ κανεῖς πῶς τό 'χοννε καμωμένο, δὲ μοιάζει κάματος ἀνθρώπῳ (κάματος = ἔργον).

ἀγγελοκαμωμένος ἐπίθ. Ἀθῆν. Α. Ρουμελ. (Σωζόπολ.) Εὐβ. Ρόδ. Τήλ. κ.ά. ἀγελοκαμωμένος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀγγιλουκαμωμένους Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά. ἀγιλουκαμωμένους Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. κ.ά. ἀγγελοκαμωμένος Παξ. ἀντζελοκαμωμένος Εὐβ. Κάλυμν. Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγγελος καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω. Εἰς τὸ ἀγγελοκαμωμένος ἀπεβλήθη τὸ μ κατ' ἄνομ.

Ὁ καμωμένος, ἦτοι ὁ πλασμένος ὡς ἄγγελος, ὁ ὠραίος εἰς τὴν μορφὴν καὶ εἰς τὴν σωματικὴν ἐν γένει παράστασιν ἐνθ' ἄν.: Ἐδὰ 'φτὸς εἶν' ἀγελοκαμωμένος Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Πρῶτα θὰ φάη τὰ μάτια μου τ' ἀντζελοκαμωμένα, ὕστερις τὰ φρονδάσια μου τὰ καμπανογραμμένα (ἀντζελοκαμωμένα μάτια=ὠραῖα ὡς τοῦ ἀγγέλου. καμπανογραμμένα=καμπύλα, τοξοειδῆ) Εὐβ.

Ἀγελοκαμωμένη μου, ποῖα βρούσι σὲ ποτίζει καὶ στέκεις πάδα δροσερῇ κι ἀνθεῖς καὶ λουλουδίεις; Ἀπύρανθ.

Καρ' δένους εἶν' οὐ ἀραβᾶς, τριχούλλια ἀσημένια, καὶ τὰ βονδάκια ποῦ τρανοῦν ἀγιλουκαμωμένα (καρυδένια εἶναι ἢ ἄμαξα, οἱ τροχοὶ ἀσημένιοι καὶ τὰ βόδια ἐξαισίας μορφῆς. Πβ. ἄγγελος B 2 β) Αἰν.

Ἀγγελοκαμωμένη μου, σγουροξανθομαλλοῦσα Ἀθῆν.

Κ' ἐγὼ παίρνω ὁμορφα κορμιά τ' ἀγελοκαμωμένα Κεφαλλ.

Εἶμαι ψηλός, εἶμαι λυγρός κι ἀγγελοκαμωμένος Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκάμωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Δαρδαν. Ἡπ. Πελοπν. (Αἶγ.) κ.ά. ἀγελοκάμωτος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄγελοκάμωτος Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ πλασμένος ὡς ἄγγελος κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἐν γένει παράστασιν, ὁ ἔχων κάλλος ἀγγελικόν,

εὐειδής, ὠραίος ἐνθ' ἄν.: Ἀγγελοκάμωτο παιδάκι Ἀθῆν. Ὅχον μιὰν ὁμορφίαν τῇ κοπέλλας, ἀγελοκάμωτη θαρρεῖς πῶς εἶναι! Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Κορίτ' ἀγγελοκάμωτο κ' ἐρωτοπληγωμένο ἔς τὸ παραθύρι τοῦ γυαλοῦ ἐγλυκοτραγουδοῦσε Ἡπ.

Κυρά μ' ἀγγελοκάμωτη, κορμάκι ζαχαρένιο, γιατί βαστᾷς τέτοι' ἀπονιά ἔς ἐμένα τὸν καημένο;

Δαρδαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκατεβασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκατεβασμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγγελος καὶ τοῦ κατεβασμένος μετοχ. τοῦ ρ. κατεβάζω.

Ὁ οἶονεῖ ἐκ τῶν ἀγγέλων εἰς τὴν γῆν κατελθὼν καὶ διὰ τοῦτο ὦν ὁμοῖος ἀγγέλῳ, εὐειδής, ὠραίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκατέβατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκατέβατος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κατεβαίνω.

Ἀγγελοκατεβασμένος, ὁ ἰδ.: Εἶδα 'μορφιά τ' ἀνθρώπου 'τον εὐτή, θαρρεῖ κανεῖς πῶς εἶναι ἀγελοκατέβατος! Κι ἀγελοκατέβατη 'νά ναι κάμμά, θὰ τὸ εὔρουνε ἑκατὸ κουσούρια (ἐλαττώματα). Πβ. οὐρανοκατέβατος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκόβω Ἄνδρ. Θράκ. (Σκοπ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. κ.ά. ἀγελοκόβω Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κόβω.

1) Διὰ φωνῶν καὶ κλαυθμῶν καὶ θορυβωδῶν ἐν γένει κινήσεων ἀπομακρύνω τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου ἐμποδίζων οὕτω τὸν μελλοθάνατον νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ παρατείνων τὴν ἀγωνίαν του μέχρι τῆς μετὰ ὥρας καὶ ἡμέρας ἐπανόδου τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθν. Κωνπλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) κ.ά.: Μὴν τῆς μιλῆς νὰ μὴν τὴν ἀγγελοκόψης Ἄνδρ. Τὸν ἀγγελοκοφαν κ' ἔζησε ἄλλες δυὸ μέρες Κωνπλ. Ἐχτε βράδ' ἐψυχομάχει, μ' ἀγελοκόφαν το γαῖ ἀκόμα νὰ ξεψυχήσῃ Ἀπύρανθ. Μὴ δοῦ δώσης νερό, γιατί τὸν ἀγελοκόβεις Φιλότ. Ἀγγελοκόπηκε ὁ ἄρρωστος Σηλυβρ. Ἀγελοκομμένο τὸν ἔχουν τὸν ἔρημο καὶ δὲν παραδώνει (δηλ. τὴν ψυχὴν του) Ἀπύρανθ. Ἀγελοκομμένη τὴν ἔχουν ἀπὸ χτε βράδυ καὶ τυραγνίζεται αὐτόθ. || Φρ. Ποῦ νὰ ἀγελοκόβγεις! (νὰ βασανίζεσαι ψυχορραγῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἀρά) Φιλότ. Συνών. ἀγγελοσκοιάζομαι (δὲ ὁ ἰδ. ἀγγελοσκοιάζω 4). 2) Ἀφαιρῶ τὴν ψυχὴν διὰ βιαίου πλήγματος, ἐπιφέρω αἰφνίδιον θάνατον Θράκ. (Σκοπ.): Φρ. Νὰ σὲ ἀγγελοκόψῃ! (ἐνν. ὁ Χάρως. Ἀρά).

ἀγγελόκομμα τό, Θράκ. (Σηλυβρ. Σκοπ.) κ.ά. ἀγελόκομμα Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκόβω.

Ἡ διὰ φωνῶν καὶ κλαυθμῶν τῶν οἰκείων καὶ παντὸς ἐν γένει θορύβου κώλυσις τοῦ ψυχορραγοῦντος νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, ὅστις διακοπτόμενος εἰς τὸ ἔργον του ἀποχωρεῖ καὶ ἐπανερχεται μετὰ ὥρας ἢ ἡμέρας, οὕτω δὲ παρατείνεται ἡ ἀγωνία τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀγγελόκομμα δὲν εἶναι καλὸ Σηλυβρ. Ἀς ἤξερεν ἐδὰ κανεῖς κ' εἰπὸ τὸ ἀγελόκομμα

